

Affären Costa Negra.

Vidare kommanderades Jim Cox med ett grynigt leende. Telegrafisten drog under ett bord. Jag vet ingenting alls, försäkrade han. Ni ser inte ut att begripa någonting heller, mumlade Jim Cox. Nå, hur står det till med länslären, Harrison? Jag antar, här lite har långt kvar. Kunde tro det, eftersom ni är här. Det skulle i alla fall vara roligt att höra, om han vet något. Ligg kvar under bordet! Röt han till telegrafisten, och denne kröp lydigt så långt in, det var honom möjligt. Ja, nu är det bara att begripa sig af. Jim Cox lämnade rummet och gick ut till länslären, som låg orolig på samma säng där han stapat. — Hvad ni är blodförlig, Harrison, sade han och skakade beträffande sitt hufvud, sedan han betraktade den skräde. Skintan rät genom bigga luggan, tycktes det. — Han ställde sig i min väg, svarede George skarpt. — Han gjorde det. Och missar jag mig inte all för mycket, ha vi ytterligare fem till som frunder på det samma. Ni får nog eyesellättning i branschen, skall ni få se. — Han vände sig till länslären och sade vänligt. — Hallå, min gosse, hör du mig? Den skräde vred hufvudet åt sidan och riktade tväms af vrede gnistrande ögon mot honom. — Den här gången vann ni partiet, sade han långsamt och med stor svårighet. — Men det finns fem andra, som skola fortsätta spelet. Jim Cox såg på George med en blick, som inneblet ett: hvad var det jag sade? och George smilade trotsigt som om han svarat: vi få väl se. Den skräde länslären märkte ögonkastet, och hans läppar drogo sig till ett elakt leende. — Ni känner inte Desiderio Roderrillo så bra som jag. — Länslären föll på sidan och gräde med fingrarna i jorden, vi smårforma i såväl vord tydligen stora. Men han vilde för visad denna båda främjare, att han led. Ondskan lyste fortfarande ur blickarna, som han riktade mot dem. — Mig lurade ni... flämtade han — jag har troligen fått respass till en annan värld. Jag var för häftig, ville ensamma vinna hela belöningen, så jag såg er. Det gick inte. Nå, Desiderio finns kvar. Han skall hämnas mig. — Detta var en tanke som skänkte honom stort tillfredsställelse, ty han upprepade flera gånger till sig: Desiderio skall hämnas mig. Akta er för Desiderio! — Det är den lilla karlen i den slitta uniformen, inte sant? sköt Jim Cox Cox ut i den länslären tytsnade och halvkäld drog efter andan. Den skräde svarade på frågan. Hans ögon glimnade hafullt, så han medosamt prasslade fram: — Tio tusen för den ena... tjugo tusen för den andra... bra betald för ett par yankees. — Vi ha öndt om tid, och den här gymnasen har föresatt sig att inte säga mer än han själf vill. Det tjänar till ingenting att vänta längre, sade Jim Cox och vände sig med en axelrykning från den skräde för att ropa mot stationshuset. — Hallå, tangentbuden där inne! Telegrafisten visade en skymt af sitt förskrämda ansikte bakom dörrposten. — Ja, just ni, forfor Jim Cox. — Var inte så blyg, min unge vän, utan träd fram och låt se er sådan ni är. Så där ja, tillade han, så telegrafisten motvilligt lät honom. — Svara nu på ett par frågor. — Han lekte världsligt med revolvern och telegrafisten, som ångsligt höll sig fast i dörrhandtaget, stridade skrämd på vapnet. — Hvarför stannade den här gymnasen kvar, då de andra foro vidare? — Han skulle resa tillbaka och lyfta belöningen, hörde jag. De ville inte dröja längre än till i morgon därmed. Jim Cox utstötte en förstående hvarling. — Upplysande, Harrison, upplysande! Verkettyng mistro sin patron och — hvarför kilade de andra vidare, när de entogo oss ha hamnat i skrotbügen? — Det vet jag inte, soner. Jim Cox spände ögonen i telegrafisten och denne sökte så godt sig göra lät utådras hans blickar. — Karlen ligger antagligen något nämmvårdt. Det får jag resten fundera på sedan. Hör nu ni, tag hand om kamraten! Och, det var sant, skole soner Naguerna den underdårligheten med morpöntaget, att på Grand Hotel, i sista rummet till vän-

Roman M. Gustaf Janson.

George tog plats vid ett bord och be-nötade sig att se något. I stället fäste han ögonen på kyparen, som följt honom. Karlen hade omedelbart efter inträdet sjunkit ihop på en stol och trycktes sedan soffa. — Hallå, ni är i ropade George. Kyparen öppnade en ögat till hälften och såg sig förvånad omkring. — Hörde ni inte, att vi beställde middag... för fyra? Karlen lutade sig mot väggen och började snarka. George knöt händerna men lugnade sig strax igen. Han tänkte på sin följelagares flera gånger upprepade varning: undvik gräl och bråk till hvarje pris. Och om ni vädrar sådana i luften, lämna åt moståndaren att börja. Sedan kom så klämma till. — George lutade sig i sin ordning mot väggen, där han saft, och bestämde sig för att låta den uppfinningsrike Jim Cox sköta bestyret med middagen. När Jim Cox efter en stund trädde in, behöfde han endast kasta en blick på den halflänslaren George och den fullständigt sofvande kyparen för att fatta sammanhanget. — Lugnt och fridfullt ställe, sade han med en genymtig nick. — Nå, hvarfins vill fler ängst för det sofvande oskolden. — Han gick till en dörr i rummets bakgrund och öppnade den. Innanför densamma satt en äldre man, hvilkens drag röjde en omisskänlig likhet med kyparen, och sofv afven han. Jim Cox betraktade honom forskande en stund, ty hans allid vaksamma blick mistro nöjde sig sällan med hvad han såg utan sökte alltid tränga djupare än till ytan. — Senor posadero (världshusvård), sade han vänligt. — Mannen svarade med en lätt och medelst stark smärking. Jim Cox upprepade sina ord litet högre. — Senor Deside... eh... eh... är det inte... inte ni? — Världshusvården hade öppnat ögonen så mycket att han urskiljde en person framför sig. — Jo, det är jag, svarade Jim Cox ålsvärdt. — Hur står det till? God sömn, hva? — Det tillkänner ett godt samvete. Hvad jag vill? Jo, middag för fyra. — Fyra? — Världshusvården stridade på gästen med ögon, som ändtigen blifvit vidöppna. — Två, menar ni, undslapp det honom. Omedelbart dörför bet han sig i läppen. Förordad öfver sin oförsiktighet. — Fåställa följ följa vi oss därmed, förklarade Jim Cox, som hvarken tyckte ha hört eller begripit någonting. Vården snegade mistrosett på honom, men då han mötte en blick flyod af led valvliga, lugnade han sig strax. — Skall ske, senor! I det samma hördes slammer af porlän och knifvar från matsalen. Kyparen, som sofvit så lugnt och godt, hade vaknat och med en insett sin skyldighet. Världshusvården såg förbi Jim Cox ut i matsalen nickade tillfredsställd och rät sedan mot ett ire rummet. — Enriquetta... middag för... för fyra. En gnällig gurnöst svarade på afstund något, som troligen skulle föreställa ett: snart. — Gracias, senor! — Jim Cox log med öfversvallande hjärtlighet mot värden, innan han förflyttade sig till bordet. Där George tagit plats. Den unge mannen såg frågande på sin följelagare. — Märkt något? frågade Jim Cox tillbaka på sitt moderns mål. George gjorde en nekande åtbörd. — Hm, hm! Nu ska vi låta, förklarade Jim Cox, ty kyparen hade visat sig med ett lerfat, hvarpå väntade stekta toppar lög. — Många gäster besöka väl det här stället? frågade Jim Cox uti apparaten, då denne ställde fatet ifrån sig. — Nej, ljud det söniga svaret. — Kunde tro det, instämde Jim Cox. — Däligt läge för ett världshus, hva? — Nej, kom det åter buttert från kyparen. Jim Cox log med hela ansiktet. — Bra, sade han och nickade gillande — mycket bra. Inga rosende varit här på flera dagar, eh? — Nej, svarade kyparen för tredje gången. Jim Cox blinkade nästan omkärkligt med ena ögat åt George, som om han önskat fåsta dennes uppmärksamhet vid orden. — Inga väntas väl heller? forfor han. — Hvarifrån skulle de komma? frågade i sin ordning kyparen, hvilkens ordförord hastigt ökats. — Här har ingen varit på en vecka, tillade han och gick efter denna ansträngning tillbaka till sin plats, där han sjönk ned och gemat somnade igen. George, som begrep, att Jim Cox hade något i sikte, kände sig öfvermånen för att framställa en fråga, men den andre bejdade honom med en varnande åtbörd. — Han hade hört och ser, bråkade Jim Cox sakta. — Hm, men... — Låts inte om någonting! Åt, Harrison! Tuppen är gammal, men väl stekt, och i brist på annat duger

Farm och hem.

DYNAMIT VID TRÄDGÅRDS-PLANTERING.

Det är nu mera icke något ovanligt att använda dynamit för jordens upplökning vid trädplantering i trädgården. Afsektionen härmed är naturligtvis att innebära en mängd hårdt gräfningsarbete dels vid själva planteringen af träden, dels djuplokring af den mellan träden liggande jorden. Alla större tillverkare af dynamit hafva anställt otaliga experiment med detta sprängämnes användbarhet för upplökning af alfvén, och tryckta bruksanvisningar medfölja hvarje låda. Dessa bruksanvisningar böra nog beaktas, så att inga olycksbändigheter inträffa vid sprängämnes handtering. Genom att tillskriva t. ex. Dupont i Wilmington, Del., erhållas utförliga instruktioner för dynamitens användning vid trädplantering.

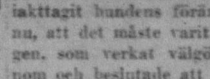
SLAPP IN SOLEN.

Många människor äro mycket rädda för solen. De vilja ej bli solbrända, ej heller vilja de slappa in solen i sin hem. Det var professor Emarsch i Kiel, som först genom grundliga undersökningar bevisade, att solen hade en stor förmåga att döda smittöfver. Han bestämde kläder, sönder, möbler, linne o. s. v. med olika slags vätskor, som innehöll bakterier, och utsatte dem för solstrålarna. Hvarje timme undersökte han, hur många bakterier det fanns. Resultatet blef mycket tillfredsställande. Kolerbakterier döddes mycket hastigt i ett löst afvattningsskåp, utan afven öfver att i dessa. Böningsrum bör således utsättas för solens så mycket som möjligt och ej genom fullständigt förändras till mörka grubbvalv. Kammar, borstar, handdukar, samlar bör läggas på soliga platser, dels för att aflägnas åkt lukt, dels för att döda bakterier. Om solen mera allmänt och tillräckligt länge användes som desinfektionsmedel, skulle det ej så ofta som nu, är fallet hända, att sjukdomar plöjeligt utbräta i familjer, utan att någon synes förstå, hvarifrån de komma.

MEDEL MOT LUNGSOT.

I dessa tider, då lungensot härjar så vidt och bredt inom jordens alla civiliserade länder och hundratals medel användas för dess bekämpande, torde det vara af intresse att erfaras något om några enkla huskurer, som åtminstone i två fall visat sig välgörande. Den ena kuren omtalades i Sv. Morgenblad för flera år sedan af ingen mindre än doktor P. Waldenström, som därin skriver: "På af mina missionsresor denna vinter träffade jag en bondustru, som var hon i hönshuset, visserligen ännu svag men ändock ganska kry, ett under att skåda. Sedan dess har hennes tillfrisknande alltjämt fortgått. Många, för hvilka jag omtalad denna hälsöende, hafva bedt mig offentlig-göra meddel, och det vill jag här göra. Man tager en matsked krossadt hamprör och en matsked skiktad råmjöl. Detta redes till i litet söt mjölk. Sedan tar man en liter nyslad mjölk och kokar upp, slår öfver nämnda sats örd och låter det ytterligare koka en stund, hvarefter skalen fränkylas. Här af drickes morgon och afton halva satsen i sänder dagligen, varmt eller kallt efter behag. Man kan för smakens skull tillsätta litet salt. Redan efter ett par veckor skall man känna sig bättre. Kuren fortgick några månader, tills man beröynde sig af, och allt efter som man tillgick i fetna hälves sjukdomen. Medlet är användt af många sjukdomen likare till och med förklarad obotliga, men ändå hafva de blifvit bra. Som synes, är medlet mycket enkelt och oskadligt, hvilket visst icke kan sägas om alla läkemedel, samt desasom ett godt näringsmedel. Ett annat fall omtalas i en dansk tidning, därvidt ett ganska enkelt medel visade sig kunna häfva denna svåra sjukdom. Berättelsen handlar om en engelsk dam, som efter att ha använt många läkemedel, småg sig själf som obotlig och beslutade slå sig till ro på ett stille ut på landsbygden och där invänta dödsbudet. Hon steg emellertid upp så tidigt om morgnarna, som hennes sjukdom till-lät, för att från sin fönster få en sista njutning af naturens skönhet. Under dessa morzontimmer lade hon märke till, att en af gårdens hundar, som länge varit sjuk och på grund där af starkt åldrad, att han endast med svårighet kunde släpa sig fram hvarje morgon, gick ned i trädgården och applicerade daggen på en rabatt med kamomillblommor. Hunden blef så småningom betydligt bättre, och till sist befanns han åter

OROLIG OCH NEDSLAGEN

Mrs. Hamilton omtalar, huru hon sötligt fann hälsa i Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound. Warren, Ind. — Jag besvärades förrifrigt af kvinnosjukdom. Jag var orolig, och mitt hufvud värkte hela tiden, jag hade neddragande känslor och min tvärs värkte nästan hela tiden, jag hade avindelfall och kände mig matt, det smärtar mig att på och jag kände mig orolig och nedslagen. "Jag började taga Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound och är nu vid god hälsa. Om det icke varit för den medicin, skulle jag för länge sedan varit i min graf". — Mrs. Artie E. Hamilton, R.F.D. No. 6, Warren, Ind.

Lär Engelska

SVENSKA KORRESPONDENS-SKOLAN. Ad. C. Station 7. New York. PATENTER. anskaffas och säljas. Har ni en idé, en uppfinning eller ett formulär? I så fall patentera den och fortjuna pengar på den. En enkel uppfinning inbringar ofta tusentals dollars åt uppfinnaren. Nästan alla som patentat goda uppfinningar hafva blifvit rika på dem. Tänk på en förbättring af någon nyttig artikel, eller en byrte-teckning af den och sänd den till mig, så skall jag säga er om den är god. Ingen afgift för mitt utlåtande. Om den är god, skall jag patentera och sälja den åt er. Gör det i dag. Fabrikanten och kapitalisten betala stora belopp för goda patent. En enkel hushållsartikel, postorderartikel, farmaceutisk, en nyhet, leksak, spel eller annan nyttig sak, som är ny, kan patenteras och säljas för godt pris kontant. Patentet skaffas förmogenhet. Besök eller sänd skiss i dag. Fri bok. H. J. SANDERS, Patentadvokat. 35 So. Dearborn St., Chicago, Ill. 106 North Wab.

JAG FARGADN MED

JOHNSON RICHARDSON Co., Ltd. Montreal. Kan ej misslyckas. Mycket enkelt. Rekiviera gratis färgprof och broschyr 105.

P. Nelson

Den Skandinaviska Grocery-affären. 400 Dufferin St. John 319 Ave. OBS! Ägg och smör uppköps till dagens högsta priser.

THE OLD RELIABLE CURAD LINE

ESTABLISHED 1840. Oljeverrädd flotta af fyra-, tre- och dubbelpropeller angare. Alla förord med trådlös telegraf och undervattenssignallappor. Snabb resa och goda förbindelser till alla skandinaviska och finska hamnar.

AQUINIA

Den allra nyaste Cunard ångaren 901 fot lång, 97 fot bred. Världens största i Skandinavien byggde ångare. LUSITANIA, MAURETANIA 720 fot lång, 75,000 hästkraft. Snabbaste ångare i världen. DE NYA CUNARD PALATISS 670 fot lång, 62,000 hästkraft. FRANCONIA, LACONIA 625 fot lång, 58,000 hästkraft. NYA CANADA ROUTEN — öfver den naturrika St. Lawrence.

SPECIELLT

75 C. PER PAR — 75 C. PORTOFRETT TILLSANDT. En plattig sak är en nödvändighet för hvarje hushåll. Den är 8-tums "ball-bearing" och självsläpande och är tillverkad af utvaldt stål med hårda, skarpa eggar. Den är alltid färdig till bruk och håller sig alltid skarp. Klipper lät och fint och gifver tillfredsställelse. Sänd in order eller svar för ett undgå besvikelse. E. B. WILLIAMS, 885 Anshurs Street, Winnipeg.

En utmärkt god, något använd MOTORCYKEL

med nya ringar, finner till salu för billigt pris på Norrönas kontor, 325 Logan Ave.

ABSORBINE LAMMET. En utmärkt, god, något använd. ABSORBINE, 75, antiseptiskt läkemedel för människor, botar smärtsamma svulnader, svampvård, klöster, psoriasis, svulst, kramper, variga ådror, svulstigheter, bolar, gamla sår, tillaga smärta, värmer upp, upplöser, om ni skriver, 21 och 23 per flaska, hos handlare eller tillstånd. Bok "Bilens" gratis. Tillverkad endast af W. F. YOUNG, P. O. Box 178, Wynnton, Ga.